

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku W. M.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w
Województwie Dolnośląskim
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 27 lutego 2015 r., sygn. akt IX Ua 15/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawczynie kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - IX Wydział Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. oddalił apelację wnioskodawczynie W. M. od
wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 2
grudnia 2014 r. oddalającego odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do
Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie Dolnośląskim z dnia 8
października 2013 r. zaliczającego wnioskodawczynię do lekkiego stopnia
niepełnosprawności i stwierdzającego, że niepełnosprawność istnieje od 2011 r., a
ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych uznał, że stan
zdrowia wnioskodawczynie związany z olbrzymią otyłością w powiązaniu z cukrzycą

i nadciśnieniem tętniczym skutkuje ograniczeniem sprawności organizmu w stopniu lekkim. Z załączonego do akt zaświadczenia z dnia 24 stycznia 2014 r. i informacji dla lekarza kierującego sporządzonej przez dr A. K. w dniu 19 marca 2014 r. wynika rozpoznanie polineuropatii z uwagi na cukrzycę typu II. Jednakże, jak wskazał Sąd Okręgowy, charakterystyczne dla polineuropatii objawy nie zostały odnotowane podczas wywiadu i badania przeprowadzonego przez biegłych lekarzy sądowych w dniu 27 stycznia 2014 r. Natomiast zaświadczenie z dnia 24 kwietnia 2014 r. zostało wydane przez diabetologa, a do wyników zawartych w tym zaświadczeniu odniósł się biegły diabetolog w opinii z dnia 15 lipca 2014 r. Wnioskodawczynie zastrzeżeń do opinii biegłych lekarzy sądowych z dnia 27 stycznia 2014 r. nie złożyła, składając jedynie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego diabetologa, który został przez Sąd pierwszej instancji uwzględniony. A zatem, wbrew zarzutom apelacji, wszystkie dokumenty zostały ocenione przez biegłego lekarza sądowego diabetologa i gdyby zaistniała potrzeba pogłębienia ich oceny ponownie przez biegłego lekarza sądowego neurologa, to wskazałaby to biegły w swojej opinii.

Wnioskodawczynie zaskarżyła ten wyrok w całości skargą kasacyjną, domagając się jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania Sądowi Okręgowemu.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawach naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie:

- 1) art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez nieuwzględnienie zaświadczeń lekarskich z dnia 24 stycznia 2014 r. oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r. wydanych przez niezależnych lekarzy neurologów potwierdzających występowanie u skarżącej polineuropatii, a także nieuwzględnienie dokumentacji medycznej wskazującej, że skarżąca pozostaje pod opieką Poradni Neurologicznej w W. w związku ze stwierdzoną u niej polineuropatią i zaniechanie wyjaśnienia różnic pomiędzy treścią tych zaświadczeń a treścią opinii wydanych przez biegłych lekarzy sądowych, w szczególności w opinii z dnia 27 stycznia 2014 r. i z dnia 15 lipca 2014 r. wykazujących, że u skarżącej

polineuropatia nie występuje, przez uzupełniające przesłuchanie biegłych lub zażądanie dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych;

- 2) art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych, w szczególności biegłych z zakresu interny, neurologii, chirurgii, ortopedii, diabetologii i psychiatrii bądź zespołu biegłych tej specjalności albo instytutu badawczego bądź naukowo -badawczego na okoliczność stanu zdrowia skarżącej, a w szczególności występowania u niej polineuropatii cukrzycowej w celu wyjaśnienia sprzeczności w opiniach lekarzy co do występowania tej choroby, a w konsekwencji nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności, czy stwierdzone liczne schorzenia skarżącej, w tym polineuropatia cukrzycowa, ze względu na swoją dolegliwość wymaga „częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych”, co stanowiłoby podstawę do uznania skarżącej za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

W ocenie skarżącej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia jej oczywiste uzasadnienie, „ponieważ nastąpiło ewidentne naruszenie przez Sąd przepisów postępowania, to jest art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 232 zd. 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i art. 233 k.p.c., co w konsekwencji spowodowało uznanie przez Sąd Okręgowy, na podstawie nie kompleksowych i nie wystarczających opinii biegłych sprzecznych z zaświadczeniami lekarskimi niezależnych lekarzy neurologów, że u skarżącej nie występuje polineuropatia i nie ma podstaw do zaliczenia jej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie Dolnośląskim wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. II UK 246/07, LEX nr 449007). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do wskazania, że przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Natomiast we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171).

Tymczasem wskazane w skardze „oczywiste naruszenie” art. 286 k.p.c., art. 232 § 2 k.p.c. i art. 233 k.p.c. w związku z 391 k.p.c. nie tylko nie jest naruszeniem kwalifikowanym, ale stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami biegłych lekarzy sądowych w przedmiocie dokonanej przez nich interpretacji wyników badań i wpływu zdiagnozowanych w ich ramach schorzeń na stopień niepełnosprawności skarżącej. W skardze brak zaś stosownego wyводу wskazującego na oczywiste naruszenie powyższych przepisów. Ponadto, wbrew twierdzeniom zawartym w podstawach skargi, Sąd drugiej instancji odniósł się do stawianego również w apelacji zarzutu nieuwzględnienia zaświadczeń lekarskich z dnia 27 stycznia 2014 r. oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r. wydanych przez niezależnych lekarzy neurologów, potwierdzających występowanie u skarżącej polineuropatii, zamieszczając stosowny wywód w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Podkreślenia wymaga, że utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, iż sąd orzekający dopuszcza dowód z kolejnej opinii biegłych wówczas, gdy opinia już wydana w sprawie wzbudza jego wątpliwości, a nie dlatego, że jedna ze stron jest niezadowolona z wyników postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 266/01, LEX nr 564472). Oczywistym jest bowiem, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy sąd nie ma obowiązku uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., II UKN 701/00, LEX nr 559961). Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiadało się kilka kompetentnych pod względem fachowym zespołów biegłych, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko, według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z

opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie twierdzonym przez stronę. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974 r. II CR 5/74, LEX nr 7407). Nie można przyjąć, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, Biul. SN 1974 nr 4, poz. 64; z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003 nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607; z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPIUS 2000 nr 22, poz. 807; z dnia 10 stycznia 2001 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPIUS 2003 nr 7, poz. 182).

Tymczasem wyjaśnienie okoliczności, o których mowa w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wymagałoby badania w drodze opinii biegłych lekarzy sądowych, a nadto kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

